

אבני המקום במדרש ובפיוט

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרֹנָה: וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיִּלְכַּן שָׁם כִּי־בָא הַשָּׁמַשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבָנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מִרְאֲשֵׁתוֹ וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא: (בראשית כח יא-י).¹

בראשית רבה פרשה סח סימן א

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" - רבי פנחס בשם רבי הונא בר פפא פתח: "אז תלך לבטח דרכך וגוי אם תשכב לא תפחד" (משלי ג כג-כד). "אז תלך לבטח" - זה יעקב דכתיב: "ויצא יעקב". "אם תשכב לא תפחד" - מעשו ומלבן. "ושכבת וערבה שנתך" - "וישכב במקום ההוא".²

הפטרות השבת - הושע פרק יב

וַיִּבְרַח יַעֲקֹב שְׂדֵה אָרֶם וַיַּעֲבֵד יִשְׂרָאֵל בְּאִשָּׁה וּבְאִשָּׁה שְׁמֹר: (הושע יב ג)
וַתֵּתֶה בְּנֵי שְׁמֵעַ בְּקֹלֵי וְקוֹם בָּרַח לָךְ אֶל לִבְּךָ אֲחֵי חֲרֹנָה: (בראשית כז מג).³

אגדת בראשית (בובר) פרק סט

"כִּי עִסְאֲבָנֵי הַשְּׂדֵה בְּרִיתְךָ" (איוב ה כג) - אימת? "ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו" (בראשית כח יא).
"וְחִיתַּת הַשְּׂדֵה הַשְּׁלֵמָה לְךָ" (שם) - "וירץ עשו לקראתו" (בראשית לג ד).⁴

מסכת ברכות דף כו עמוד ב

אברהם תיקן תפילת שחרית, שנאמר: "וישכס אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם" (בראשית יט כז) ...
יצחק תיקן תפילת מנחה, שנאמר: "ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב", "תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו" (תהלים קב א). יעקב תיקן תפילת ערבית, שנאמר: "ויפגע במקום וילך שם כי בא השמש".⁵

רש"י בראשית פרק כח פסוק יא

וישם מראשותיו - עשן כמין מרזב סביב לראשו שהיה ירא מפני חיות רעות. התחילו מריבות זו עם זו, זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו, וזאת אומרת עלי יניח, מיד עשן הקב"ה אבן אחת, וזהו שנאמר (פסוק יח) ויקח את האבן אשר שם מראשותיו.⁶

¹ מדרשים רבים יש על "אבני המקום", אך הפעם נביא רק מקצתם ונפנה בעיקר אל אחיו התאום של המדרש - הוא הפיוט. שים לב לאזכור "המקום" פעמיים בפסוקים אלה.

² נוסף למדרש זה את דברי רש"י בעקבות מדרש אחר: "מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, שבזמן שהצדיק בעיר הוא הוֹדָה הוא זִינָה הוא הוֹדָה, יצא משם פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה". האמנם הייתה יציאתו של יעקב מבאר שבע פסטורלית ונעימה כפי שמתואר במקורות אלה? היכולה שנתו לערוב עליו כשהוא מחפש לו מקום מסתור לשנת הלילה, בדרכו אל הבלתי נודע, הוא שכל ימיו היה "יושב אהלים"?

³ כנגד "ויצא יעקב" של הפרשה, עומד "ויברח" יעקב של הנביא, אשר מזכיר לנו את יעקב הפליט הנס על נפשו ויוצא לגלות הראשונה, גלות "ארמי אובד אב".

⁴ היציאה לשדה וההיתקלות עם אבני המקום מסמלים את המעבר של יעקב מאיש אהלים לאיש שדה כדוגמת אחיו עשו. יציאה זו נסגרת לכאורה במפגש עם עשו בפרשת וישלח הסמוכה, אבל נראה ששוב לא חזר יעקב לשלוות איש תם יושב אהלים כפי שמעידה פרשת וישב וכל הפרשות עד סוף הספר. עפ"י מדרש תנחומא וישלח סימן י אבני המקום גם מסמלות נקודת התחלה נמוכה של יעקב ממנה צמח לעושר גדול בבית לבן בשל עבודת שדה קשה ויגיע כפיים מפרך. ואנחנו הפעם בכיוון הפיוט.

⁵ במקום זה ובשעה קשה זו מתקן יעקב את תפילת ערבית המשלימה את שלוש תפילות היום שתקנו האבות. ראה דברינו [תפילות אבות תקנום](#) בפרשת וירא. מדרש זה מצוי גם בבראשית רבה סח ט בפרשתנו ושם נלווית לו דרשתו של ר' שמואל בן נחמן ששלוש התפילות הן "כנגד ג' פעמים שהיום משתנה. בערבית צריך אדם לומר: יהי רצון מלפניך ה' א-להי שתוציאני מאפילה לאורה. בשחרית צריך לומר: מודה אני לפניך ה' א-להי שהוצאתני מאפילה לאורה. במנחה צריך אדם לומר: יהי רצון מלפניך ה' אלהי שכשם שזכיתני לראות חמה בזריחתה כך תזכני לראותה בשקיעתה". האם התפלל יעקב שם גם תפילת מנחה שחידש יצחק אביו בשדה? האם בתפילת ערבית אמר: יהי רצון מלפניך ה' א-להי שתוציאני מאפילה לאורה? האם ציפה לתפילת אברהם זקנו שיאמר כשיאיר היום: מודה אני לפניך ה' א-להי שהוצאתני מאפילה לאורה?

⁶ דברי רש"י אלה, גירסא דינקותא לרבים, מבוססים על דברי הגמרא בחולין צא ע"ב: "כתיב ויקח מאבני המקום, וכתיב ויקח את האבן! אמר רבי יצחק: מלמד שנתקבצו כל אותן אבנים למקום אחד, וכל אחת ואחת אומרת עלי יניח צדיק זה ראשו; תנא: וכולן נבלעו באחד". "נבלעו כולן באחת" - לשון הגמרא, "עשן הקב"ה אבן אחת" - לשון רש"י. כך או כך, לפי דרשות אלה פרשת ויצא "מתחילה מאפס", בלי שום קשר לפרשה הקודמת. אין שום זכר לדרמה הגדולה של פרשת תולדות שבגינה נאלץ יעקב הצדיק (או "הצדיק") לגלות ולנדוד ממקומו ולבנות מאבני השדה, משכב לגופו, כרית לראשו וכסות ללילו.

בראשית רבה סח יא, פרשת ויצא

"ויקח מאבני המקום" - ר' יהודה אמר: שתיים עשרה אבנים נטל, אמר: כך גזר הקב"ה, שהוא מעמיד י"ב שבטים. אברהם לא העמידם, יצחק לא העמידם, ואני, אם מתאחות הן שתיים עשרה האבנים זו לזו, יודע אני שאני מעמיד שנים עשר שבטים.⁷ כיון שנתאחו זו לזו, ידע שהוא מעמיד שנים עשר שבטים. ר' נחמיה אמר: שלושה אבנים נטל. אמר: אברהם ייחד הקב"ה שמו עליו, יצחק ייחד הקב"ה שמו עליו, ואני, אם מתאחות הן שלושה האבנים זו לזו, אני יודע ששם הקב"ה מתייחד עלי. כיון שנתאחו, ידע שהקב"ה ייחד שמו עליו.⁸

פרקי דרבי אליעזר, פרק לה

"ויילן שם כי בא השמש", לקח יעקב שתיים עשרה אבנים מאבני המזבח שנעקד עליו יצחק אביו ושם אותם מראשותיו באותו מקום, להודיעו שעתידין לעמוד ממנו שנים עשר שבטים. ונעשו כולן אבן אחת, להודיעו שכולם עתידים להיות גוי אחד בארץ, שנאמר: "ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ" (שמואל ב ז כג, דברי הימים א יז כא).⁹

של טוב (בובר) בראשית פרק לא

... כל כך היה דוחקו בדברים¹⁰ עד שנשבע לו: "וישבע יעקב בפחד אביו יצחק" - במלך מלכי המלכים הקב"ה שמפחדו פרח נשמת אביו יצחק על גבי המזבח וחזרה לו בטלליו.¹¹

בעמוד הבא הפיוט

⁷ שינוי לשון מגוף שלישי נסתר ("הוא") לגוף מדבר יחיד ("אני"), אופייני לסגנון המדרש וגם לסגנון הפיוט שלהלן.

⁸ ושם גם שיטת "רבתינו" שיעקב נטל רק שתי אבנים. כמה אבנים התאחו ומה הן מסמלות? אליבא דר' יהודה מספר האבנים הוא שתיים עשרה והמבט הוא קדימה, אל דור ההמשך, אל המשפחה שיעקב מתעתד לבנות. להגשים את מה שאברהם ויצחק היו מיועדים לקיים (ראה המדרשים על "למה זה אנכי"). על פי ר' נחמיה, מספר האבנים הוא שלוש והמבט הוא אל העבר, אל דור ההורים, אליהם יעקב מבקש להתחבר ולהסתפח. וכמו שפותח מדרש רבה את פרשתנו בדרשתו של ר' שמואל בן נחמן: "שיר למעלות אשא עיני אל ההרים (תהלים קכא) – אשא עיני אל ההורים". ויעקב עצמו בכללם. מעניין למה רש"י ראה להביא רק את איחוד האבנים עפ"י הגמרא בחולין ולא את מספרם, כשיטת ר' נחמיה ור' יהודה בבראשית רבה, פרט שיש לו משמעות חשובה כפי שנראה.

⁹ ראה מקבילה בבראשית רבתי פרשת ויצא כח יא, ילקוט שמעוני ויצא רמז קיט, רבי בחיי בן אשר ויצא כח י, אברבנאל ויצא כח י ועוד. מדרש זה מצוטט גם ברמב"ן בפירושו לבראשית כח יז, שמסיים במילים: "השכים יעקב בפחד גדול ואמר: ביתו של הקב"ה במקום הזה". בתחילת מסעו לגלות "ארמי אובד אב" פוגע יעקב במקום בו נעקד אביו יצחק. יש כאן בעיה גיאוגרפית "קטנה" של בית אל מול ירושלים (הר המוריה) שכבר חז"ל ציינו אותה בגמרא חולין צא ב ורש"י מתעכב עליה בפירושו לבראשית כח יז ופותר אותה בדרך של שינוי השם: "יעקב קראה לירושלים בית אל", או בסיוע "קפיצת הארץ": "שבא בית המקדש לקראתו עד בית אל, וזהו ויפגע במקום". אך אנו משתאים מול הרעיון שהאבנים שלקח יעקב למשכב ומגן בלילה ההוא, הם אבני המזבח שעליו נעקד יצחק אביו! מדרש זה הוא כשיטת ר' יהודה של שתיים עשרה אבנים, כמספר בני יעקב, אך הם כולם מהמזבח עליו נעקד יצחק ובכך יש אולי גם רמז לשיטת ר' נחמיה ששנים עשר השבטים היו ראויים לבוא מאברהם ויצחק. ביני לביני יש לנו דוגמה של דרכי התפתחות המדרש. איך מדרשים מאוחרים הולכים ומפתחים רעיונות שתחילתם במדרשים קדומים. מהגמרא בחולין, דרך בראשית רבה ועד פרקי דרבי אליעזר. מאבנים סתם לאבנים במספר סמלי ומשם למקורם של האבנים. ושוב יש להבין את רש"י שנצמד לגמרא בחולין ולא יסף.

¹⁰ לבן ביעקב בעת פרידתם בסוף פרשת ויצא.

¹¹ וכך גם במדרש אגדה (בובר) בראשית פרשת ויצא פרק לא סימן מב: "ופחד יצחק. שהיה לו בשעה שנעקד". פעמיים מזכיר יעקב את "פחד יצחק" בדיאלוג הקשה שהיה בינו ובין לבן ובעת כריתת ברית פרידתם והצבת גבול-גלעד ביניהם, כמתואר בסוף הפרשה: "ולוי אלהי אבי אלהי אברהם ופחד יצחק היה לי פי עתה ריקם שלחתי את עניי ואת גיעי כפי ראה אלהים ויוכח אמש... אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו אלהי אביהם וישבע יעקב בפחד אביו יצחק: (בראשית לא מא, ג). ואנו שואלים: איך וכיצד נודע ליעקב סיפור העקידה שעקד סבו את אביו עד שפרחה נשמתו ובנס חזרה? (מוטיב שמופיע במדרשים נוספים). האם נודע סיפור זה בבית אברהם ויצחק? האם סיפר זאת יצחק ליעקב בנו בהזדמנות כלשהיא?

נְנוּץ אַחֲרוֹן שֶׁל אֶהֱל רַבְקָה
 וְקוֹל מִקְרוֹב נִשְׁמָע:
 חֲפֵשׂ וּמִצָּא יַעֲקֹב כָּאֵן מְנוּחָה
 עִם חַיַּת הַשָּׂדֶה שִׁים מִשְׁכַּנָּךְ
 עוֹד רַבָּה לְפָנֶיךָ הַדָּרֶךְ
 קָשָׁה וְאַרְכָּה
 עוֹד נִכּוֹנֵי לָךְ לִילוֹת קָרַח וְחָרֵב
 מִצָּא כְּעַת מְנוּחָה עִם בּוֹא הָעָרֵב.
 הַלּוֹא לְמַדָּךְ עָשׂוֹ אַחִיד
 גָּדַר אֲבָנִים לְבָנוֹת
 עַת הֵייתָם נְעָרִים תְּמִימִים
 וַיִּצְאָתָם לְשַׁחַק בְּשָׂדוֹת
 אֶת הַטְּבַע לַחֲוֹת
 הַשְּׁתַעֲשַׁעְתָּם עַד כְּלוֹת
 בְּצִיד צִפּוֹר וְחַיּוֹת.
 וּמְשׁוּבַת נְעוּרִים וְצַחֲקוּקֵי אַחִים
 טָרַם הַתְּחַלְפוֹ
 בְּמִשְׁטֵמַת אַח-זָרִים.
 אַךְ עָשׂוֹ לֹא כָּאֵן
 הוּא כְּבָר לֹא אַחִי
 הוּא שֵׁם עִם אֲבָא וְאֲמָא
 וְאַנִּי ..
 אֲנִי לְבַד אֲנִי לְבַד
 נֶעַ וְנָד נָד נְטָרֶד
 כְּלִי אֵימָה כְּלִי חַת

**וַיַּעֲמֵד יַעֲקֹב מִרְעִיד
 וַיִּתְקַן תְּפִלַּת עַרְבֵית**

הַשְּׁפִיל יַעֲקֹב מִבְּטוֹ וְרָאָה
 שְׁלוֹשׁ אֲבָנִים וְעוֹד שְׁנַיִם עָשָׂר
 עוֹמְדוֹת בְּשׁוּרָה
 כְּאוֹמְרוֹת קַחְנוּ יַעֲקֹב
 אֲנִי לָךְ מִשְׁמֶרֶת וְחֻבְרָה
 מְגוּ בְּעַדְךָ, מְנוּחַ לְרֵאשִׁיךָ.
 לֹא אֲבָנִים דּוֹמְמוֹת אֲנִי
 אֲבָנֵי חַיִּים וּבִנְיָן הַנְּנוּ
 אֲבָן שְׂרָאֵל לְאַבִּיר יַעֲקֹב
אַבוֹת לְמְנוּחָה וּבָנִים לְתַקּוּמָה.
 אַ-בְּ-נִי-ים לְאַב וּבָנִים.
 קוּמָה יַעֲקֹב, קוּמָה אֵל תִּירָא!

עֲנִי וְנִגַע הַגִּיעַ יַעֲקֹב
 אֶל הַמְּקוֹם
 בְּרֵאשׁ הַהָר,
 לִוּוֹ שְׁמוֹ הַיּוֹם
 בֵּית אֵל הוּא מְחָר.
 עֲנִי וְנִגַע וּבִלְבָבוֹ
 אֵימַת אֲדָם הִנֵּס עַל נַפְשׁוֹ,
 יָדַע מוֹצֵאוֹ לֹא יָדַע מְבוֹאוֹ
 לָאֵן יִלְךְ וְאַנָּה יְבוֹא?
 עֲנִי, יַגַּע וּמִפְחָד
**כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ הַלַּיְלָה רַד
 וְהוּא לְבַד, וְהוּא לְבַד.**

אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֶהְלִים
 הַפֶּךְ בְּאַחַת
 לְאִישׁ נָד רָדוּף בְּדַרְכֵים
 בְּאִיו מִקְלָט.
 אִי הָאֵם אֲשֶׁר עֲטַפְתּוּ
 בְּאַהֲבָה סוֹכְכֶת
 וְעַתָּה סִכְסְכָה אוֹתוֹ
 כְּאֵשׁ מְלַחֶכֶת
 בְּמַרְמָה, מְדוּן וְרִיב
 עִם אֲבָיו וְאַחִיו?
 אֵיךְ אֶהֱל הַמִּשְׁכָּן
 פְּנֵתִי הַשְּׁקֵטָה
 בֵּין גְּדֵרוֹת הַצֵּאן
 לִי מְרַגֵּעַ וּמְנוּחָה?
 עַתָּה כָּל זֶה מֵרַ מְנַלַע
 וְכַחֲלוֹם רְחוּק
 וְאַנִּי נְטוּשׁ עַל הַר גְּבוּהָ
 בְּחֹשֶׁךְ קָר וְעֵמֶק -
 כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ וְהָעָרֵב רַד

**אֲנִי לְבַד אֲנִי לְבַד
 עֲנִי, מִרְעִיד וּמִפְחָד**

רוּחַ עָרֵב קָרִירָה
 אֶת גּוּפוֹ הַרְוֵעַד לְטַפָּה
 מִרְחוּק נִשְׁמָע
 צִיוּץ צִפּוֹר הַשְּׂבָחָה אֶל קַנָּה
 בְּאַפְקֵי נְרָאָה

וענה יצחק את נפשי החייתני
כיום ההוא אשר שבה לתחיה
ועוד רגע ושבה לבוראה.

**ולפתע הקול שתק והכל נדם
ויחבק יצחק לייעקב וישקהו
כפי שלא נשקו וחבקו מעולם**

מה זה אבא? שאל יעקב
על מה תדבר?
אל תסתר ממני דבר, אל תסתר!
- לא שום דבר, ענה יצחק מהר
- לא אבא, ספר לי מה קרה?
ומדוע זה עיניך כהו כה במהרה?
ענה יצחק:
כי ראיתי מלאכים ומראות אלהים
אל מלך יושב על כסא דין
ועובר לכסא רחמים.
- מתי אבא, מתי זה קרה?
- כשעקדני אבא-סבא קרבו לעולה
שם על הקר ההוא – שם "במקום"
שם על אבני המקום.
זה לא היה חלום, זה לא היה חלום

ויחרד יעקב חרדה גדולה עד מאד

אלהים, מה אני עושה כאן
להנתי בצרתי?
במקום אשר עקד סבא אברהם
את אבא שלי?
האם על האבן הזו
אשר הניח אבא את ראשו
ועוד רגע ונשחט כשה לעולה,
אפקיד את רוחי גונתי
אישן ולא אירא?
האם אני השלמת הקרבן
לעת הזאת מזמן?
האם אני כפרת אבי?
האם אני תשלים חוב סבי?
כה סערה נפשו של יעקב
וכה רפה ונכפה גופו,

אנו לך חם, אנו לך חומה.
וכל אבן קורצת ואומרת:
קחני יעקב!

הנח עלי כתף השמוטה
שימני משקב ומצע לגוףך
כרית לראשך, מגן בעדך

אני לך ראש, אני לך פנה.

הביט יעקב באבני המקום
ויסקרן אחת לאחת
כל אחת ראונה
כל אחת מפלאה
כל אבן וסגלתה
כל אבן ויתכוננתה
וכל אבן - אורה ויחודתה.
התאבנה לחבר יחדיו
לשלוש ולשלושה,
או תרבינה ריב ואיבה?
אך הנה האבן הזו,
מה מוזר ומיוחד בה
מי טבע בה השקע הרחב
כאלו ראש אדם בה נחסק ונחצב?
מדוע מסתתרת היא פנים ואחור
מדוע הכה בה הפשיל
ומבזיק בה האור?
מה פשר גזרי העצים
החרוכים לצדה
וקרו איל צפירים
שפוף לנדה?

ויחרד יעקב חרדה גדולה

ויזכור יעקב את אותו יום מימים
אשר עשו יצא בו לצוד בהרים
ואמו לרעות והשקות העדרים
והוא ואביו לבדם באהל ספונים
והימים ימי קיץ חמים לוהטים.
ויצחק קורא הגמיאני מים
ורבקה איננה רק יעקב שומע.
השקה יעקב את אביו מים חיים

וְאֵנִי יַעֲקֹב הוּא שְׁמִי!
 אֶל הַהָרִים אֲשָׂא עֵינֵי
 מוֹל הַשְּׁחָר הָעוֹלָה
 וְתַפְלָה יְדוֹבְבוּ שְׁפִתוֹתַי
 נְדָבוֹת פִּי אֲדוֹנֵי רַצָּה
 תַּפְלָה לְעֵנִי כִּי יַעֲקֹב
 וּלְפָנַי שְׂיַחֲוֹ נִרְצָה
 וְאַתָּה תִרְצָה וְעַתָּה תִרְצָה

שְׁמֵרְנֵי אֱלֹהִים
 בְּמַסְעֵי אֶל הַבְּלָתֵי נוֹדַע
 הָיָה עָמִי בְּכָל אֲשֶׁר אֵלֶּךָ
 גַּם כִּי אֲתַעֶה וְלֹא אֲדַע.
 הַצִּילֵנִי מִכָּף כָּל אוֹרֵב
 מוֹקֵשׁ פֶּחַ וּמִצְוֹדָה,

הַשִּׁיבֵנִי בְּבוֹא הָעֵת
 אֶל זֹאת הָאֲדָמָה.
 אֶל תַּעֲזֹבֵנִי אֱלֹהֵי אֲמֹת
 לֹא עוֹד עֲקֹדָה!
 קַיִם בִּי כָּל שְׁהִבְטַחְתָּ מִשְׁמֵי שַׁחַק
 לְסָבֵא אֲבָרְהָם וְלֹאֲבֵא יַצְחָק
 לְזִרְעֶךָ אֲתִנְנָה - הַבְּטַחְתָּם נֶאֱמָנָה -
 יָמָה וְקִדְמָה, צְפוּנָה וְנִגְבָּה.
 וְעוֹד זֹאת אֱלֹהִים בְּקִשָּׁה לִי "קִטְנָה"
 עֲצוּמָה לְבִקְשָׁה,
 בְּלִשׁוֹנֵי לְפָרְטָה
 בְּדַעְתֵּי לְהַבִּיעָה
 אֲבִקְשָׁה רַק מִיָּדָה הַפְּשׁוּטָה
 בְּגֵד לְלִבֵּשׁ אֱלֹהִים תָּן לִי
 כְּסוּת לְגוּפֵי הַרוּעַד
 וְלֶחֶם, שְׁחֹר כְּשֹׁחַר יוֹמֵי הַמְּצָא לִי
 לְשׁוֹקֵק בּוֹ לֵב סוּעֵד
 תָּן לִי מִשְׁפָּחָה אוֹהֶבֶת אֱלֹהִים
 מִשְׁפָּחָה כְּמִסְפַּר הָאֲבָנִים
 לֹא עוֹד בּוֹ יַחִיד וְנֶעֱקֵד
 לֹא עוֹד אַחִים תְּאוֹמִים בּוֹדְדִים.
 בֵּית יַעֲקֹב הַקָּס לִי
 גַם אִם בְּדֶרֶךְ חֲתַחְתִּים
 תָּן לִי מִשְׁפָּחָה אוֹהֶבֶת

מְנוּחָה רַק בְּקֵשׁ לְחִטּוֹף
 עֵינַי לְעֶצֶם מְגוֹרְלוֹ.
 מֵהָר יַעֲקֹב וּבְנָה
 אֶת לַיִל מִשְׁכְּנוֹ הַדָּל
 מֵאֲבְנֵי הַמְּקוֹם הַנוֹרָא
 מֵהֵם הִתְחַלְחַל.
 אֲכַל אֶת פֶּת הַמַּעַט
 שֶׁהִכִּינָה אִמּוֹ בְּחִפְזָה
 שֶׁתָּה מַעַט מִיָּם מִכַּד
 שֶׁהָעַמִּים עָלְיוּ אֲבֵא בְּחִשְׁכָה.
 תִּנְוִמָה אֲחֻזְתּוֹ בְּתִרְדָּמוֹת
 מִיִּגְיעַ הַדֶּרֶךְ וּמִזְכָּרוֹנוֹת,
 וַיִּשְׁכַּב וַיִּרְדָּם עַל הָאֲבָנִים

וַיְחַלּוּ חַלּוּם וַיִּבְקֹשׁ פְּתוּוֹנִים.

וַיֵּרָא וְהִנֵּה סִלְמֵי מְצַב אֲרֻצָּה
 וּמִלְאָכִים בּוֹ עוֹלִים וַיִּוְרְדִים
 וּמַעַל מִלְאָכִים וּמַעַל הַסִּלְמֵי
 נֶצַב הָאֱלֹהִים.
 אֶל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב, פָּנָה אֵלָיו הַקּוֹל
 אֶל תִּירָא
 אִין עוֹד עֲקוֹדוֹת, יַעֲקֹב,
 אִין עוֹד עֲקוֹדָה.
 שְׁאַל מָה תִּבְקֹשׁ בְּצִאֲתָךְ לְדֶרֶךְךָ
 שְׁאַל מָה תִּבְקֹשׁ וְאֲתִנְנָה לָּךְ.
 כִּי נִסְיוֹנוֹת קָשִׁים יִהְיוּ עוֹד יַעֲקֹב
 נִסְיוֹנוֹת קָשִׁים,
 לֹא בְּשׁוֹשְׁנִים תִּהְיֶה סוּגָה דְרָכְךָ
 לֹא בְּשׁוֹשְׁנִים.

**עַד יִהְיֶה עַקֵּב לְמִישׁוֹר
 בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים.**

מָה אֲבִקֵּשׁ, אֱלֹהִים?
 מָה אֲבִקֵּשׁ לְרוּחִי וּלְנַפְשִׁי
 בְּעֵת אֲבִנֵי עֲקֹדַת אֲבִי
 כְּרוּכּוֹת עָלַי סְבִיבִי?
 וַיְדַעְתִּי כִּי אִין הַבְּטַחָה
 בְּעוֹלָם לְעוֹלָם
 גַּם לְצַדִּיק יָסוּד עוֹלָם

ופרשת העקדה
גם היא תכתב בתורה
לשיח ולאגדה ולא להלכה

**כי לא עוד עקדות, רק אבני בנין ושלום
עת נרצה ונתרצה עם אבני המקום.**

תן לי בנות ובנים
ואלמדם ואנחם בלב תמים
חקיד הטובים ומשפטיד מישורים.
והאבנים האלה במלואותם
בית אלהים לך אקימה
בו תורת חכמים ותפלתם
אשיחה ואהימה

**שבת שלום ושלווה
מחלקי המים**